

ת"פ 59402/11/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד שרית מחובר, איתן מחובר, הנאשמים

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 59402-11-14 מדינת ישראל נ' מחובר ואח'
בפני כבוד השופטת אופירה דגן-טוכמכר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
1. שרית מחובר
2. איתן מחובר - הנאשמים

הכרעת דין

האישום

1. כנגד הנאשמים, שהינם בני זוג, הוגש ביום 27/11/14 כתב אישום המייחס להם עבירה בגין העסקת עובדת זרה בביתם בלא היתר כדין (עבירה לפי סעיף 2 (א) לחוק עובדים זרים תשנ"א 1991).
2. בעובדות כתב האישום צויין כי הגב' AIDA CATO אזרחית הפיליפינים [להלן: "קאטו" או "העובדת"] הועסקה בביצוע עבודות משק בית בביתם של הנאשמים ברחוב רופא המחתרות 15 בתל אביב, ביום 14/11/13 ובמהלך השנה שקדמה למועד זה, וזאת בלא שהיה לנאשמים היתר להעסקתה.

ראיות המאשימה וטענותיה

3. מטעם המאשימה העידו המפקחים אשר ביצעו את הביקורת שבמהלכה אותרה העובדת בביתם של הנאשמים, והוגשו המסמכים הרלוונטיים, המתעדים את פעולות האיתור של העובדת בביתם של הנאשמים, ואת פעולות החקירה שלאחריה.
4. הראיה המובילה מטעם המאשימה הינה הודאת חוץ שנרשמה מפי הנאשמת 1 במהלך הביקורת בביתה, תוך כדי איתור העבירה.
- ההודאה נרשמה על ידי מפקח ניר מזרחי אשר העיד בפנינו כי בעת הביקורת בביתם של הנאשמים, ביום 14/11/13 הוא שימש כראש צוות המפקחים. במהלך עדותו של מפקח מזרחי הוגש דו"ח הפעולה המתאר את

הכניסה לבית, לוויו העובדת לחדרה בקומת המרתף על מנת להביא את דרכונה, תשאל קצר שלה, וכן את ההגעה של הנאשמת 1 למקום במהלך הפעילות ודברים שנרשמו מפיה במהלך הביקורת.

במזכר שנרשם על יד מר מזרחי נכתב כדלקמן:

"במהלך פעילות מודיעינית בצענו צו שמספרו 26124/11/13 כאשר ישנו מידע על פיליפינית לא חוקית שעובדת במשק בית בכתובת הזו. הגענו לכתובת כשאנו לבושים במדים, דפקנו בדלת ופתחה לנו את הדלת נתינה ממוצא אסייתי, הזדהנו בפניה כפקחי הגירה ע"י תעודות מינוי והראנו לה את צו הכניסה. היא הכניסה אותנו לבית ואמרה שהדרכון נמצא למטה בחדרה. ירדנו למטה וראינו את החדר שלה שנמצא בקומת המרתף כשיש לה גם שירותים ומקלחת שם, היא הציגה לנו דרכון פיליפיני בבדיקה במערכת אביב נמצא שהיא לא חוקית ושיש להביאה לצורך שימוע (בדיקה על ידי אמיר מקונן), שאלתי אותה כמה זמן היא עובדת וגרה בבית הזה והיא אמרה שנה, שאלתי אותה מה העבודה שלה בבית והיא אמרה שהיא מנקה מבשלת ועושה כביסה, שאלתי אותה, מה הן שעות העבודה שלה והיא אמרה מ 6:00 עד 14:00 שאלתי אותה כמה כסף היא מקבלת, מי משלם לה ואיך והיא אמרה ששרית משלמת לה 850 דולר בחודש במזומן. בזמן זה הגיע מר דר חכון תז 705716656 שאמר שהוא חבר של המשפחה ולאחר כמה זמן הגיעה גברת שרית מחובר ת.ז. 022566475 שהזדהתה בתעודת זהות, מספר פלאפון 0544300567. לדבריה הנתינה עובדת במשק בית שנה. עבדה לפני כן בבית גם כן עזבה וחזרה ושהיא יודעת שהיא פליטה ושיש עורך דין שמטפל לה בזה, כמו כן חנן שאל אותה אם היא רוצה להחקר במקום והיא סרבה ובקשה להתייעץ עם עורך דין. הודענו לנתינה על הלוות ליחידה לצורך שימוע והיא הבינה ואספה את הציוד שלה מהחדר כמו כן היא בקשה להתקלח ונתנו לה והיא התקלחה במקלחת שלה ליד החדר. לטענת הנתינה שרית חייבת לה כסף על 4 ימים, אמנון פנה אל שרית ובקש ממנה לסגור את החוב אם היא מעוניינת ושרית הגיעה לרכב שם הייתה הנתינה ואמרה לה שכל מה שהיא צריכה היא תתקשר ותיתן לה. לא היו אירועים חריגים ולא היה שימוש בכח. התמונות צולמו על ידי מיכאל שמלה."

(ההדגשה אינה במקור וכן יובהר, כי החלק אשר סומן באותיות שאינן מודגשות מהווה עדות שמיעה אשר איננה יכולה לשמש ראיה לאמיתות התוכן ולפיכך אין בידי ליחס לה כל משקל).

5. לטענת המאשימה הודאה זו של הנאשמת טעונה חיזוק ראיתי מן הסוג של - "דבר מה נוסף", אשר קיים לטענתה בראיות אחרות שהוגשו, לרבות תמונה של העובדת משליכה אשפה ומזכר של מפקח מזרחי המתעד את הנסיבות בהן צולמה התמונה, וכן בשקרי הנאשמים, אשר מחזקים כשלעצמם את ראיות התביעה. עוד מזכירה המאשימה, את החזקה הקיימת בדבר קיומם של יחסי עבודה כאשר אדם נמצא בחצרי מי שנחשד כמעבדו בלא הסבר סביר.

6. לטענת המאשימה הראיות שנאספו בתיק, מתיישבות עם הודאת החוץ של הנאשמת בדבר קיומם של יחסי עבודה בינה לבין העובדת, יותר מאשר עם הגרסאות המאוחרות שמסרו הנאשמים בחקירותיהם במשרדי התמ"ת, אשר לא נועדו אלא כדי לזרות חול בעיני רשויות האכיפה.

7. לטענת המאשימה על אף שהנאשם 2 שהה בחו"ל בעת שנערכה הביקורת, הרי שעל פי הפסיקה הקיימת, יש לראות את שני הנאשמים כאחראים לביצוע העבירה.

8. אשר ליסוד הנפשי מזכירה המאשימה כי די בעצימת עיניים ביחס להתקיימות היסוד הנפשי וזו הוכחה בנסיבות דנן, בשים לב לכך שהנאשמים כבר הפקידו ערובה להבטחת יציאתה של העובדת מהארץ ויכלו לדעת היטב כי המעמד לא הוסדר.

ברסת הנאשמים וטענות ההגנה שהעלו

9. הנאשמים טוענים כי קאטו אמנם עבדה אצלם בעבר, שנים לפני מועד הביקורת (בשנת 2007), אז היא נתפסה עובדת בלא היתר והם נדרשו לשלם קנס בגין העסקתה ואף הפקידו ערבות על מנת להבטיח את יציאתה מהארץ.

לטענתם, לאחר תשלום הקנס המנהלי אידה לא עבדה אצלם יותר אלא שנשארה בארץ במעמד של פליטה, ושמרה איתם על קשר חברי על רקע ההיכרות הקודמת, וזאת גם לאחר שהערבות שהפקידו להבטחת יציאתה מהארץ (בסך ₪ 40,000) חולטה (בנסיבות שלא הובררו בפנינו). לשיטתם, הגם שהגברת לא עבדה בביתם, הם התירו לה לאכסן בביתם חפצים שונים, ואף התירו לה ללון מעת לעת.

10. לטענת הנאשמים מרבית מהראיות עליהם מבקשת המאשימה להסתמך, ובכלל זה הודעת החוץ, הושגו באמצעים פסולים ולפיכך, בהתאם להלכה הקיימת אין ליחס להן כל משקל.

11. לטענתם כלל לא הוכח כי ניתן צו חיפוש כדין, שכן על העתק צו החיפוש מוטבעות חותמות בית משפט השלום בראשל"צ וכן חותמת העתק נאמן למקור ואולם אין על הצו חתימה ופרטי שופט, ואין הנמקה של הטעמים למתן הצו. הנאשמים מפנים לפסיקה של בית הדין האזורי לעבודה אשר קבע כי צו חיפוש שלא צויין בו שם השופט ונימוקיו הוא צו בטל, באופן הפוסל את הראיות שהושגו באמצעותו.

12. אשר לביצוע הצו, הנאשמים טוענים כי בנסיבות העניין לא היה כל מקום לראות בעובדת "מחזיקת הנכס" ולפיכך הכניסה לנכס בוצעה לדידם שלא כדין ולפיכך עניין לנו בראיות שהושגו באמצעים פסולים.

13. לטענת הנאשמים פסילת כל הראיות שהושגו תוך התנהלות פגומה תשיג תועלת בתיקון פעילותן של רשויות האכיפה, כאשר המחיר החברתי שישלם הציבור, מקום שמדובר בעבירה שאיננה עבירת אלימות איננו גבוה במיוחד ומטה את הכף לכיוון פסילת הראיות מקום שמדובר בעבירה שסווגה כעבירה מנהלית.

14. עוד טוענים הנאשמים, כי המידע המודיעיני אשר נזכר בבקשת הצו, אמור היה להיות מועבר אליהם כחלק מחומר החקירה, ולחילופין כי היה צריך להוציא תעודת חסיון ככל שהמאשימה ביקשה לחסות את המידע שבדו"ח. משלא גולה הדו"ח המודיעיני הרי שהמאשימה פעלה בניגוד להוראות סעיף 74 לחסד"פ ויש בכך כדי להצדיק את זיכוי הנאשמים מחמת הגנה מהצדק.

15. אשר להודאת החוץ המיוחסת לנאשמת (ת/ 1) נטען כי מדובר בעדות שמיעה שכן מפקח מזרחי כלל לא דיבר עם הנאשמת בעצמו, כפי שעולה מעדותו בבית הדין ולא שמע באזניו את דבריה. לטענתה לא מדובר בדברים שנאמרו באופן חופשי ומרצון שכן מעדותה של הנאשמת עולה בבירור הלחץ בו היתה נתונה כאשר לדבריה היו שמונה אנשים אצלה בסלון, מה גם שלא נאמר לה דבר אודות זכותה להיוועץ בעו"ד.

16. עוד טוענים הנאשמים כי קיומן של שתי תעודות עובד ציבור שנוסחן שונה מקים חשש לעיוות דין. וכי יש פגם בכך בכך שלא נגבתה מהעובדת עדות, ועם זאת היא תושאלה מבלי שצויין באיזו שפה נערך התשאול.

הכרעה

17. סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים קובע כדלקמן:

2. (א) מעסיק שעשה אחד מאלה -

(1) העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו;

(2) העסיק עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1יג, ובלבד שהמעשה אינו נכלל בין המעשים המפורטים בסעיף קטן (ב);

דינו - כפל הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בסעיף קטן זה - חוק העונשין)..."

18. הנאשמים אינם חולקים על כך שלא היה בידם היתר להעסיק את קאטו וכי לא היה בידה היתר עבודה בישראל אלא שלטענתם היא כלל לא עבדה בביתם אלא רק אכסנה במקום את חפציה, ולנה מעת לעת. אשר על כן, יש להכריע בשאלה האם הגב' אידה קאטו היתה עובדת של הנאשמים או שמא אך התארחת בביתם.

19. כפי שכבר ציינתי הראיה המרכזית עליה מסתמכת המאשימה היא הודאת הנאשמת כמפורט בדו"ח הפעולה ת/1.

20. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים אני סבורה כי במכלול נסיבות העניין אין כל מקום לפסול את הראיה בשל פגמים שנפלו לטענת הנאשמים בהליך החיפוש ו/או בצוו החיפוש. אני סבורה כי אמרת החוץ משתלבת היטב במכלול הראיות שבתיק, אשר אין כל עילה לפסלותן.

21. להלן אדון בטענות הנאשמים אחת לאחת:

חוקיות החיפוש

22. החיפוש בביתם של הנאשמים בוצע ביום 14.11.13 בעת שהנאשמים שהו מחוץ לביתם, ובבית נכחה העובדת הזרה לבדה.

23. עובר לכניסה לחצרים נמסר בידי המפקחים צו שיפוטי שניתן בתיק 26124-11-13 (ת/6), הצו המאפשר כניסה ושהייה במקום מגורים ניתן בהתאם לסעיף 13ה(ג) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 הקובע

כדלקמן:

13(ג) שופט של בית משפט שלום רשאי, לבקשת פקח או שוטר, ליתן צו המתיר לפקח או לשוטר להיכנס למקום המשמש למגורים כדי לערוך בדיקה לענין קיום הוראות חוק זה,

....

(ד) כניסה לפי סעיף זה תיעשה רק לאחר שהשוטר או הפקח, לפי העניין, זיהה את עצמו לפני מי שנחזה כמחזיק המקום והודיע לו את המטרה שלשמה מתבקשת הכניסה ובמקום המשמש למגורים - הציג לפניו את צו בית המשפט לפי סעיף קטן (ג); לא איפשר מחזיק המקום את הכניסה, רשאים הם להשתמש בכוח סביר כלפי אדם או כלפי רכוש לאחר שהזהירוהו על כך.

24. אין בידי לקבל את הטענה כי מדובר בצו בטל, או בחיפוש שנעשה שלא כדין וכי כל הראיות שהושגו לפיו פסולות.

על העתק הצו שהונח בפני מוטבעת חותמת של מזכיר ראשי של בית משפט השלום בראשון.

לדידי, נקודת המוצא לדיון היא כי חזקת תקינות חלה על עבודת מזכירות בתי המשפט דהיינו חזקה על מזכירות בית המשפט כי הוסיפה את חותמת בית המשפט למסמך שכותרתו צו **לאחר שניתנה החלטה שיפוטית על ידי הגורם המוסמך לכך**, הגם שזהות השופט שנתן את הצו לא ברורה מגוף הצו, וגם הטעמים להחלטה לא בוארו בגוף המסמך שנחתם על ידי המזכיר הראשי, הדעת נותנת כי מלוא הפרטים הנדרשים לצורך בירור תקינות ההליך שקדם למתן הצו בידי המפקח הפרטים הללו ניתנים לאיתור בתיק בית המשפט גופו, ואפשר שאף פורטו בצו המקורי אשר נמסר למחזיק במהלך החיפוש.

25. מהראיות שהונחו בפני, אינני רואה כל מקום להסיק כי הצו נחתם בלא שהגורם השיפוטי המוסמך שקל את הבקשה באופן סביר. עיון בהעתק הצו שפני, אשר בשוליו החתימה של בית המשפט, מעלה כי בפני השופט הוצגה הצהרה של רכז מודיעין לפיה בידיו מידע מודיעיני היוצר יסוד סביר לחשד כי בביתם של הנאשמים נמצא אדם השווה בו שלא כדין. אמנם מהמסמך שבפני לא ברור האם השופט הסתפק בהצהרה של רכז המודיעין או שביקש לעיין במידע המודיעיני גופו בטרם חתם על הצו, ואולם סוף דבר (מציאת העובדת במקרקעין) מעיד כשלעצמו, בחוכמה שבדיעבד, על הסבירות שבהחלטה על מתן הצו.

26. אין כל ספק כי חזקת התקינות היא חזקה הניתנת לסתירה, ואולם למיטב הבנתי הנאשמים כלל לא עינו בתיק גופו על מנת לבדוק באם עולה ממנו כי נפלו פגמים בהחלטה השיפוטית על מתן הצו.

27. לא נעלמה מעיני הביקורת שמתח נציב קבילות השופטים על הפרקטיקה של חתימת צווים על גבי טופס סטנדרטי בלא הקפדה על מילוי כל הפרטים הנדרשים, אלא שלטעמי, אף אם בנסיבות דנן (משהונח בפני ההעתק ולא הצו המקורי) לא הוכח כי שם השופט ונימוקיו פורטו על גבי החלק האופרטיבי של "הצו", ולא רק בתיק בית המשפט, הרי שאינני סבורה כי מדובר בפגם היוורד לשורש הסמכות או לשיקול הדעת גופו, ולפיכך לדידי אין בו כדי להוביל לבטלות הצו מדעיקרא.

28. הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות דנן כאשר במעשיהם של הנאשמים יש חומרה מיוחדת בעת שהלינו

את העובדת ואף העסיקו אותה כפי שיפורט להלן, לאחר שבעבר כבר הוטל עליהם קנס בגין העסקתה ולאחר שהפקידו ערבות על מנת להבטיח את יציאתה מן הארץ. בנסיבות מסוג זה לדידי, נדרש פגם של ממש על מנת להצדיק את פסילת הראיות כנגד הנאשמים. פגם כאמור לא הוכח בפני.

29. אשר להצגת הצו בפני העובדת הזרה ראשית יש להבהיר כי מדובר במי שהתגוררה במקרקעין ברשות הבעלים והחזיקה בהם את חפציה, ולא הוכח בפני כי העובדת לא הייתה מורשית להכניס מבקרים לדירה.

עוד יש להבהיר כי בעיקרו של דבר לא היה כל צורך לבצע חיפוש של ממש בדירה ואף לא היה צורך להסתובב בתוך הבית מעבר למעבר מוגבל לצורך כניסה לחדרה של העובדת שבקומת המרתף על מנת שתוכל להציג את הדרכון.

לנוכח האמור, ובשים לב לחשש מפני המלטות, המכתיב קצב פעילות מסויים, אני סבורה כי המפקחים ביצעו את הצו באופן סביר, תוך פגיעה מינימלית בפרטיותם של הנאשמים.

30. מכל הטעמים שפורטו לעיל אני סבורה כי לא עלה בידי הנאשמים להוכיח כי בהליך נפלו פגמים שיש בהם כדי להצדיק את פסילת כל הראיות שנאספו בו.

המסקנה העולה מהראיות

31. התרשמתי כי ההודאה שהשמיעה הנאשמת בזמן אמת, בדבר העסקת העובדת במשך כשנה מתיישבת עם העובדה שהעובדת נמצאה במקרקעין כשכל חפציה מסודרים בחדר נפרד בקומת המרתף חדר אשר לו מקלחת צמודה (העובדת ביקשה אף להתקלח בטרם התלוותה למפקחים), יותר מאשר עם גרסת הבדים של הנאשמים, בדבר אכסנת חפציה של העובדת ולינה מעת לעת.

גרסת הנאשמים איננה מעוררת כל אמון כשלעצמה, ואיננה נתמכת בכל ראייה (הנאשמים לא הציגו כל גרסה סבירה לעניין מגוריה הקבועים של קאטו ועבודתה במקום אחר וזאת למרות שלטענתם היו ביחסים קרובים עמה).

גרסת הנאשמים אף לא מתיישבת עם העובדה שהתובעת צולמה כשהיא משליחה לפח האשפה שקיות אשפה גדולות, ואף לא עם הודעת הנאשמת בכך שהסדירה לה ביטוח רפואי.

יתר על כן, בשולי מזכרו של מר מזרחי (ר' ציטוט דלעיל) מתוארת חליפת דברים שבה מפקח ניגש לנאשמת ואומר לה שהעובדת טוענת כי היא חייבת לה כסף בגין עבודתה ב- 4 ימים. הנאשמת מתלווית למפקח לכיוון הרכב ובנוכחותו אין היא מכחישה את טענת החוב, כפי שניתן היה לצפות אילו לא היו יחסי עבודה בין הצדדים, אלא שהיא אומרת לעובדת שכל מה שהיא צריכה היא תתקשר ותיתן לה.

תאור אפיזודה זו שאיננה עדות שמועה אלא עדות ראייה של המפקח לסיטואציה שבין עובד למעביד - מדברת אף היא בעד עצמה ומשמשת ראייה ישירה ו קונקלוסיבית (ולא רק "דבר מה נוסף") לקיום יחסי עבודה, וזאת בנוסף לעצם נוכחותה של העובדת בביתם של הנאשמים ולצילומה כשהיא משליכה אשפה, וכל זאת כאשר גרסתם של הנאשמים לפיה קאטו עבדה והתגוררה דרך קבע במקום אחר - לא נתמכה בכל ראייה.

32. בשולי הדברים יוער כי לא מצאתי כל ממש גם בטענתם של הנאשמים בעניין החומר המודיעיני. לשיטתי

ככלל חומר מודיעיני איננו חלק מחומר החקירה שכן לטעמי בעבירות מסוג זה זהות המודיע ומניעיו, ככלל, אינם רלוונטים להוכחת ביצוע העבירה (מניעים "זרים" של המודיע, יהיו אשר יהיו, אינם בעלי פוטנציאל לאיין העבירה). זאת ועוד, בענייננו קיומו של החומר המודיעיני לא הוסתר מעיני הנאשמים שכן הוא נזכר באופן מפורש בצו החיפוש שהעתק ממנו נמסר להם עוד בטרם הגשת כתב האישום.

ככל שהנאשמים סברו כי זהות המודיע רלוונטית לניהול הגנתם, הרי שהיה עליהם לפנות בבקשה מתאימה - לגילוי המסמך והפיכתו ל"חומר חקירה" בשל הרלוונטיות שלו לניהול ההגנה. משלא מצאו לעשות כן בזמן אמת (ועל כך אין לתמוה) הרי שנסתיימו טענותיהם

33. אשר להרשעתו של הנאשם 2, ראשית יש להזכיר כי בביצוע בצוותא של עבירה אין כל הכרח שכל השותפים יבצעו את היסוד הפיסי של העבירה. כאשר מדובר בהעסקה של עובד משק בית אין זה דבר נדיר כי אחד מבני הזוג הוא הדומיננטי יותר בהתקשרות עם העובד ובקביעת תנאי ההעסקה. בן הזוג האחר, אשר נהנה מפירות ההעסקה איננו מונע את ההתקשרות עם העובד על אף שבידו לעשות כן, ודי בכך כדי שניתן יהיה ליחס לו אחריות לביצוע העבירה.

34. בהליכים שונים עמדתי על כך שלדידי לא בכל התקשרות להעסקת עובד זר במשק בית בלא היתר תהיה הצדקה להטיל אחריות פלילית על שני בני הזוג. העסקת עובדים זרים במשק בית לובשת צורות שונות. יש שהיא נעשית במתכונת הידועה כשירות או-פר, כאשר העובד שוהה בבית המעסיק על בסיס יומיומי, (ולעיתים גם לן בבית המעסיק), ויש שהיא נעשית על בסיס של מספר שעות, אחת לשבוע או אחת לשבועיים, ולעיתים אף כסיוע חד פעמי, נקודתי. לעיתים העובד הוא בעל חזות "זרה" ולעיתים המעביד יכול היה לטעות בתום לב ביחס למעמדו בארץ.

בעבר הבהרתי כי לדידי, מקום שמדובר בהטלת אחריות על בן זוג מכח ההנאה המופקת על ידו מההעסקה (כאשר העבירה מבוצעת על ידו במחדל ולא במעשה אקטיבי), יש מקום לעשות הבחנה בין נסיבות בהן עובד זר הועסק במתכונת מצומצמת, או בנסיבות בהן בן הזוג יכול היה לסבור בתום לב מוחלט כי אין בהעסקה פגם, או שכלל לא היה מודע להעסקה הקונקרטי, לבין העסקה רצופה (על בסיס יומיומי), כאשר הדעת נותנת כי היה על כל אחד מבני הזוג לתת דעתו באופן עצמאי לשאלת מעמדו של העובד בארץ, ולא להסתמך על הבדיקות שביצע בן זוגו.

מהראיות שבפני עולה כי בנסיבות דנן מדובר בהעסקה לתקופה ממושכת ביותר אשר כללה לינה בביתם של הנאשמים וחודשה לאחר תקופת הפסקה, ונמשכה כשנה נוספת (לאחר התקופה הראשונה כבר הוטל על הנאשמים קנס מנהלי והופקדה ערבות שחולטה). בנסיבות העניין הגם שהנאשם הרבה להעדר מהארץ לצרכי עסקיו, ברור מעדותו כי היה מודע לנוכחותה של העובדת בביתו ולכך ששהותה בארץ הייתה בניגוד לחוק ותוך הפרת התחייבותה לצאת את הארץ - התחייבות לה היה ערב יחד עם רעייתו הנאשמת 1).

35. בנסיבות דנן נדמה כי אין צריך להכביר מילים לעניין היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה. בענייננו אין מדובר בעצימת עיניים בלבד, שכן הנאשמים ידעו היטב שהעובדת איננה מורשית לעבוד בישראל, הם אף שילמו בעבר קנס בגין העסקתה שלא כדין, ועל אף האמור העסיקו את העובדת כמפורט לעיל.

36. אשר על כן החלטתי להרשיע את שני הנאשמים בגין העסקת עובדת זרה בלא היתר כדין, עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים.

37. הצדדים יתייצבו להשמעת טיעונים לעונש ביום 28/2/18 בשעה 14:00.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ח, 16 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.